

2015. április 12. – Húsvét 2. vasárnapja – Jn 20,19-3 – Testi embereknek testi jel

Együtt a reményvesztett csapat. Zárt ajtók. És egyszerre ott van közöttük a Mester. Megdöbbentő pillanat lehetett az apostolok számára. Még félelem szorongatta a szívüket. Nem értették, miként történhetett a kudarc – hisz' pár napja a nagy tömeg ünneplése láttán reménykedtek a sikerben. Bizakodtak, hogy jó hely jut nekik az új birodalomban. Elképzelhetjük a meglepetést, amint előttük áll Jézus. Bár az evangélium azt sugallja, de az apostolok nem mertek hozzányúlni, s még Tamás sem érintette meg, pedig felszólítást is kapott... Nem mertek hozzáérni, mert féltek, hogy olyan hirtelen szertefoszlik, mint amilyen hirtelen megjelent. Érezték, tudták, hogy Ő az. Az Ő arca, az Ő hangja, és mégis..., a tekintetében volt valami változás, amit még akkor sem tudtak volna szavakba önteni, ha ebben a pillanatban nyugodt lett volna a lelkük. Kénytelenek voltak elhinni, hogy a Mester áll előttük, az újraéledő élet minden jelével. Némán hallgattak, nem kérdeztek. Tamás is „csak” vallomást tett. Szinte rettegetek attól, hogy hinniük kell érzékszerveiknek, mintha csak arra vártak volna, hogy a következő pillanatban felébrednek, és a kézzel fogható világ kizökkenti őket!

Jézus a testi emberek számára testi bizonyítékot akart nyújtani: „*Van-e ennivalótok?*” Majd beszélt hozzájuk, s miközben beszélt, az apostolok arca valami rég elfeledett reménységre derült. Az utóbbi napok reményvesztése után meggyőzte őket a jelenlét.

Öröm töltötte el őket, mert ráismertek a gondolatokra, szavakra. Új tűz gyúlt bennük, Új remény éledt. Ismét megteltek hittel: Most már képesek továbblépni a Mesterrel megkezdett úton. Nincsenek egyedül. Ha Jézus ki tudott jönni a sírboltból, akkor ígéretei a Mennyei Atya ígéretei. Akkor tanítása élhető, követhető.

Tamás viselkedésére vessünk egy pillantást. Nem tudjuk, hogy végigtapogatta-e Jézus kezeit és oldalát. Azt gondolom, hogy nem. Inkább nagyon szégyellte magát. (Most nem kell belemennünk abba, hogy milyen volt a feltámadt test...) Tamás kételkedését legyőzte a hit. Láthatjuk a minden hit mögött meghúzódó nagy kérdést: Mi a hit gyökere? Talán a „látás”, vagy a „tapasztalat”? Vajon csak akkor tudunk igazán hinni, ha saját tapasztalatunk igazolja, amit a hit követel?

„*Boldog, aki nem lát, mégis hisz.*” Az eleven hitnek az igazi sajátossága az, hogy nem követel csodát, és nem veszíti el erejét akkor sem, amikor nem tud tapasztalatokra támaszkodni. Úgy gondolom, hogy Jézus csak a tanításával is képes hitet ébreszteni...

Milyen az én hitem? Mit teszek azért, hogy egyre szilárdabb legyen?

Horváth József, Tata